

Hans Eirik Olav

Haakon den godes vei 14

N-0373 Oslo

Kongen i statsråd
Det Kongelige Hoff
Det Kongelige Slott
0010 Oslo

Oslo 14. juni 2016

A N M E L D E L S E

INNLEDNING

I 2007/2008 ledet anmelder, Hans Eirik Olav – som styreleder i Thule Drilling – selskapets arbeid for å unngå konkurs. Redningsaksjonen var en suksess, både for aksjonærer og kreditorer. Verdier for USD 550-600 millioner ble reddet. Riggselskapet honorerte redningsarbeidet med en utbetaling på USD 6 millioner.

Ett år etter at anmelder fratrådte som styreleder, gikk selskapet konkurs. Konkursboet ble overlatt til advokatfirmaet Ro Sommernes & Co som i sin tid medvirket i etableringen av riggselskapet. Riggselskapets første styreleder – advokat Henrik Christensen – er partner i dette advokatfirmaet. Videre skal påtalemyndigheten være klar over at advokatfirmaet også besatt rollen som riggselskapets selvutnevnte juridiske rådgiver frem til sommeren 2007 da problemene toppet seg for selskapet.

I og med at advokatfirmaet Ro Sommernes AS hadde en så vidt stor egeninteresse i det fallerte riggselskapet, fremstår det som sannsynlig at advokatfirmaet har anmodet Oslo byfogdembete om å få administrere boet slik at man dermed kunne kontrollere informasjonsflyten og dekke over advokatfirmaets delaktighet i uttapping av midler fra riggselskapet i perioden frem til sommeren 2007.

I denne anledning skal det kort bemerkes at advokatfirma Ro Sommernes blant annet nektet Thule Drilling tilgang til selskapets dokumenter som advokat Christensen hadde i sin besittelse. Innledningsvis argumenterte advokatfirmaet med at Christensen hadde slettet all e-post eldre enn 4 måneder (hvilket i seg selv er påfallende), senere at PC'en til Christensen hadde «crashet». Ro Sommernes fant det til slutt nødvendig å gå rettens vei for å hindre innsyn, og fikk – av uforklarlige grunner – rettens medhold i å holde tilbake og skjule dokumentasjon som gjaldt Ro Sommernes' og advokat Christensens befatning med Thule. Da advokatfirmaet noen år senere lyktes med å bli oppnevnt som bostyrer, var «ringen sluttet», og Ro Sommernes hadde kontroll på all informasjonsflyt forbundet med Thule Drilling. Advokatfirmaet fikk med andre ord full kontroll over det selskap man i sin tid hadde etablert og deretter tappet for midler.

I forbindelse med behandlingen av thule-boet – hvis arkiver kunne avsløre advokatfirmaets straffbare handlinger – fant bostyrer Ståle Sommernes det nødvendig å anmelde undertegnede for å ha handlet i strid med riggselskapets interesser. Denne

falske anklagen som ble utarbeidet i ren redsel for at undertegnede skulle avsløre dem og som ble sendt til Økokrim, bygger på en bevisst oppstykkning av redningsaksjonen. Bostyrer nekter nemlig å erkjenne at det var blitt gjennomført en redningsaksjon. Følgelig nekter bostyrer (og senere også påtalemyndigheten og domstolene) å vurdere verdien av det arbeidet som ble utført og som reddet riggselskapet. Med dette mangelfulle grunnlag som utgangspunkt kunne bostyrer argumentere for at riggselskapet hadde utbetalt et beløp uten rettslig grunnlag. Anmeldelsen er altså falsk, og bygger på et sviktende grunnlag, høyst sannsynlig motivert av en frykt for selv å bli straffeforfulgt.

Også når det gjelder innsyn i boets dokumenter har Ro Sommernes lyktes med å nekte dette. Etter neste 4 år med trening og forpurring ble anmelder våren/sommeren 2014 fortalt av Økokrim at han kunne få fullt innsyn. Bare uker senere ble tilbudet trukket tilbake, dette etter at Bostyrer og Økokrim hadde snakket sammen om saken.

Dokumentene – som kan avsløre advokatfirmaets rolle og handlinger, og som vil frikjenne undertegnede – er således fremdeles utilgjengelige/hemmeligholdt for anmelder, dette med Økokrims/påtalemyndighetens og nå også domstolens aktive medvirkning.

Økokrim – som fra før har tette bånd til advokatfirmaet Ro Sommernes – lot seg villig bruke, og i 2011 ble undertegnede siktet og senere tiltalt for forhold knyttet til ovennevnte redningsaksjon.

Under hovedforhandlingen (oktober/november 2015) i den såkalte styresaken relatert til Thule Drilling, måtte borevisor Per Ødegård til slutt innrømme – hvilket ble gjort under forsikring og i lydopptak – at premissene og slutningene som ligger til grunn for anmeldelsen mot undertegnede var feil, og at dette grunnlag følgelig konsekvent var blitt feilaktig beskrevet i berapportene, i anmeldelsen og i straffesaken mot undertegnede. I realiteten erklærte borevisor, for retten, at han var kjent med at grunnlaget for korrupsjonsanmeldelsen sviktet, og at han gjennom å anmelde dermed bevisst handlet mot bedre viten, jf straffeloven § 223. Som det vil fremgå av nedstående har ikke borevisors innrømmelser hatt noen positive konsekvenser for anmelder. Tvert i mot fortsetter Økokrim / påtalemyndighet, domstolen og politiet ufortrødent sitt påbegynte justismord av anmelder.

Undertegnede ble dømt til 4,5 års fengsel i januar 2015. Saken er til behandling i lagmannsretten. Tiltalen mot undertegnede i ovennevnte straffesak er enkel å tilbakevise, og så vel tidsnære som andre bevis som er fremlagt for retten, slår fast anmelders uskyld. Borevisor Ødegårds vitneforklaring i Styresaken bekrefter dette.

I prosessen har Økokrim/påtalemyndighet silt ut og manipulert bevis, hvor man over en lang og vedvarende periode også har nektet å etterforske fremlagte dokumentbevis m.m. som er frikjennende for anmelder. Fordi all etterforskning er underlagt Økokrims ansvar, vurdering og ukorrigerbare skjønn, blir viktige etterforskningsskritt – basert på skriftlige fremlagte dokumenter fra anmelder – ganske enkelt «puttet i en skuff» hos Økokrim, med Domstolens viten, vilje og samarbeide. Domstolen har tillatt Økokrim / påtalemyndigheten å føre alle sine vitner, 10-15 i antall, mens anmelder konsekvent og over lang tid er nektet å føre noen vitner overhodet. Bruddene på anmelders rettigheter etter Den europeiske menneskerettskonvensjonen er mange og udiskutable. Domstolen deltar nå aktivt for å forhindre at klare EMK brudd blir forfulgt og rettet opp i samsvar med konvensjonen. I mer enn 5 år har anmelder og hans familie blitt utsatt for et vedvarende justismord fra et mektig offentlig myndighetsapparat som det synes umulig å korrigere, selv ikke etter erklæringer – som Ødegårds – som fullstendig pulveriserer grunnlaget for tiltale.

Anmelder har anmeldt statsadvokater i Økokrim for en rekke grove brudd på straffeloven. Spesialenheten har på sin side henlagt anmeldelsen uten å etterforske den,

selv om dokumentasjonen for statsadvokatenes krenkelser av straffeloven er utvilsomme og solide. Det er kanskje ikke annet å forvente når politiet blir spurt om å etterforske sine kolleger. Henleggelsesstatistikken i saker behandlet av spesialenheten er entydig og kan ikke forstås annerledes enn at korrupsjonen sitter dypt forankret – også i politi- og påtalemyndigheten.

Anmelder har måttet gå til anmeldelse av lederen for spesialenheten og bedt om at et annet kompetent organ behandler denne. Lederen for spesialenheten har av den grunn sendt anmeldelsen videre til «en politikollega på Hedemarken», dvs. Hamar, der begge har tilholdssted. Prosessen er med dette gjort til en farse, der anmelders og hans families livsgrunnlag er blitt til «en stollek på politihuset».

Ovennevnte representerer et lite utdrag av hvordan dette justismordet har fått anledning til å utfolde seg siste 5 år, en rettsstilstand som best kan beskrives som en fotballkamp der det ene laget får lov å «ta ballen med hendene», ikke behøver å bry seg om «offside reglene» og «får straffespark» hver gang motstanderen, dvs. anmelder, klager på dommeren. Det er med andre ord en kamp det alt er tillat for politi, påtalemyndighet og domstol, og hvor alle forsøk på en «fair fight» fører til «utvisning og straffespark.» I realiteten er det ingen kamp når den ene parten er blitt vingeklippet, bastet og bundet, og i denne tilstand/forfatning er blitt henvist til i høyden å se på spillet slik det utvikler seg.

Det er anmelders konklusjon at behandlingen av anmelder utvilsomt dokumenterer at det eksisterer grunnleggende svikt i den norske politi- og påtalemyndighet samt i rettsvesenet. Den viktigste forutsetningen for et fungerende demokrati og rettstat – lydighet og likhet for loven – blir ikke fulgt. Slik herværende anmeldelse dokumenterer, er problemet forankret i vedvarende brudd fra offentlig embetspersoner i forhold til grunnloven, domstoloven, straffeloven m.fl. Bruddene går direkte til kjernen av prinsippet om og grunnlovens bestemmelser for å sikre «en fri og uavhengig domstol», et prinsipp som skulle sikre domstolene mot korrupsjon. Kort sagt: Manglende embetsed og dommerforsikring hos dommere – og det offentliges uvilje til å gripe fatt i, eller overhodet diskutere problemet – er det mest synlige bevis på at staten ikke krever eller forventer at den gitte dommer skal beskytte borgerne mot overgrep fra det offentlige.

Således er norske dommers hovedoppgave ikke lenger å beskytte borgerne mot overgrep/krenkelser fra det offentlige, men heller å la seg håndplukke når regjeringen finner det nødvendig; å bli brukt (og til en viss grad; utnyttet) av regjeringen til å dekke over eventuelle misbruk/overtridelser begått av Regjeringen og Stortinget (og andre offentlige etater), og til slutt; å avsi rettsavgjørelser i favør av Regjeringen og dermed beskytte statens interesser og handlinger uavhengig av lovligheten av disse.

Av disse grunner er herværende anmeldelse å anse som en test på vårt folkestyre og vår rettstat. For at en rettsstat skal fungere må den være ukorrumpert og det må eksistere likhet for loven. I herværende anmeldelse blir høytstående offentlige embetsmenn/-kvinner anklaget for alvorlige brudd på Grunnloven, domstoloven, straffeloven m.fl. Slik anmeldelsen dokumenterer, er lovbruddene tydelige og uomtvistelige. Således er anmeldelsen – i sisteinstans – en test på om vi lever i et demokrati, eller i et diktatur, et spørsmål som burde engasjere alle.

Den grunnleggende årsak til herværende anmeldelse er – som indikert ovenfor – advokatfirmaet Ro Sommernes AS underslag og utroskap, samt etterfølgende svikeyfulle bobehandling (deriblant den falske anmeldelse mot undertegnede), og jeg ber følgelig påtalemyndigheten om å iverksette etterforskning av advokatfirmaets rolle, herunder advokatene Henrik A. Christensens og Ståle Sommernes', samt borevisor Per Ødegårds handlinger.

For ytterligere informasjon og dokumentasjon omkring Bostyrer og Borevisors handlinger vises det til internettadressen: www.thuledrilling.info

A: ANMELDELSENS FORMELLE DEL

POST I

Jeg begjærer herved at tidligere statsminister Jens Stoltenberg, *Boulevard Léopold III, 1110 Brussels, Belgia*, samt departementsråd/regjeringsråd Nina Frisak; Hiltonåsen 12, 1341 Slependen, settes under tiltale og straffes for overtredelse av:

Ia. Grunnloven § 21

Kongen vælger og beskikker, efter at have hørt sit Statsraad, alle civile og militære Embedsmænd. Disse skulle, før Beskikkelse finder Sted, sværge eller, hvis de ved Lov ere fritagne for Edsaflæggelse, høitideligen tilsige Konstitutionen og Kongen Lydighed og Troskab

Ib. Strl § 365, første ledd, litra a

Med bot eller fengsel inntil 2 år straffes den som

a) i et dokument utstedt som ledd i forvaltningens virksomhet, i rettspleie eller i en helseattest gir en uriktig erklæring som er bestemt til å brukes som bevis

Ic. Strl § 113

Den som ved bruk av makt, trusler eller på annen rettsstridig måte volder fare for at Norges statsforfatning forandres, straffes med fengsel inntil 15 år.

Ved at de anmeldte under hele deres periode som henholdsvis statsminister og departementsråd; 1) har kontrasignert kongelige resolusjoner (her; bestallinger), uten at det først har vært innhentet embetsed for den utvalgte embetsmann; 2) hvor de ved disse handlinger også har krenket straffeloven § 365; samt 3) at de anmeldte har overført tildeling av bestallinger til Statsministerens kontor og muligens også til Domstoladministrasjonen, dette i den hensikt å endre den norske statsforfatning, i strid med straffeloven § 113.

POST II

Videre begjærer jeg at tidligere direktør ved Domstoladministrasjonen; Tor Langbach, *Fagerheim Allé 85B, 7040 Trondheim*, direktør ved Domstoladministrasjonen; Sven Marius Urke, med jobbadresse *Dronningensgate 2, 7011 Trondheim*,¹ høyesterettsdommer og tidligere styreleder Karl Arne Utgård, *Christian Sindings vei 5, 1410 Kolbotn*, samt høyesterettsdommer og styreleder Bård Tønder, *Wilh Willhelmsens vei 10, 3112 Tønsberg*,² settes under tiltale og straffes for overtredelse av:

IIa. Strl § 164 (ulovlig myndighetsutøvelse)

Den som uhjemlet utøver offentlig myndighet, eller som foretar handlinger som bare kan utøves av offentlige tjenestemenn, straffes med bot eller fengsel inntil 1 år.

Ib. Strl § 113 (medvirkning)

¹ Det har ikke vært mulig å spore opp anmeldtes bostedsadresse.

² Adressen er ikke bekreftet.

IIc Strl § 164 (medvirkning)

IIId. Strl § 196, første ledd, litra a (unnlattelse av å anmelde straffbart forhold)

Med bot eller fengsel inntil 1 år straffes den som unnlater gjennom anmeldelse eller på annen måte å søke å avverge en straffbar handling eller følgene av den, på et tidspunkt da dette fortsatt er mulig og det fremstår som sikkert eller mest sannsynlig at handlingen er eller vil bli begått. Avvergingsplikten gjelder straffbare handlinger som nevnt i

a) § 113

Ved at de anmeldte i egenskap som ledere av Domstoladministrasjonen; 1) har utøvet offentlig myndighet som alene er tillagt Kongen i statsråd, jf Grunnloven § 21; 2) har tilsatt "dommere" uten gyldig embete og følgelig har medvirket til krenkelser nevnt under post I ovenfor; 3) har medvirket til at de nevnte "dommere" har kunnet utøve offentlig myndighet uten hjemmel; og 4) har unnlatt å anmelde regjeringens praksis til tross for at den nevnte praksis er å anse som en kontinuerlige krenkelse av konstitusjonen og derved skal betraktes som en *endring* av Norges statsforfatning.

POST III

Videre begjærer jeg at dommerne; Hans Petter Jahre, *Marmorveien 13 A, 3070 Sande i Vestfold*; Christopher Haugli Sørensen, *Mauritz Hansens gate 8, 0350 Oslo*,³ samt Wenche Sjøggestad, *Munkerudveien 20B, 1163 Oslo*,⁴ settes under tiltale og straffes for overtredelse av:

IIIa. Strl § 164 (ulovlig myndighetsutøvelse)

Den som uhjemlet utøver offentlig myndighet, eller som foretar handlinger som bare kan utøves av offentlige tjenestemenn, straffes med bot eller fengsel inntil 1 år.

Ved at de anmeldte – i egenskap av "dommere" – har utøvet offentlig myndighet uten gyldig embete, og følgelig har utøvet offentlig myndighet uten hjemmel.

IIIb. Strl § 173 (grovt myndighetsmisbruk)

Med fengsel inntil 6 år straffes den som ved utøving av offentlig myndighet

- a) mot bedre vitende grovt bryter sin tjenesteplikt,*
- b) bryter sin tjenesteplikt med forsett om å oppnå vinning for seg eller andre,*
- c) bryter sin tjenesteplikt med alvorlig ulempe, skade eller urettmessig frihetsberøvelse som følge, eller*
- d) på andre måter misbruker offentlig myndighet.*

Ved at de anmeldte – i egenskap av "dommere", mot bedre viten og under prosess – har unnlatt å prøve innsigelser og begjæringer reist i brev av 30. mars, 13. april og 23. april 2016, herunder innsigelser mot de anmeldtes autorisasjon og habilitet; begjæring om å få satt domstolen med autoriserte dommere; begjæring om stansing relatert til de anmeldtes manglende autorisasjon; samt begjæring om domstolleders inngripen, jf tvl §

³ Det har ikke vært mulig å få bekreftet anmeldtes bostedsadresse. Jobbadressen er Borgarting lagmannsrett, Keysers gate 13, 0165 Oslo.

⁴ Adressen er ikke bekreftet.

11-7, første ledd, og derved har krenket og på annen måte grovt misbrukt den myndighet som er gitt dem å forvalte.

POST IV

Endelig begjærer jeg at Sven Marius Urke, med jobbadresse *Dronningensgate 2, 7011 Trondheim*, samt Benedicte Aas, Skyåsvegen 13, 7052 Trondheim,⁵ settes under tiltale og dømmes for overtredelse av:

IV. Strl § 221 (falsk forklaring)

Med bot eller fengsel inntil 2 år straffes den som skriftlig eller muntlig gir uriktig opplysning til

a) retten

Ved at anmeldte Urke, i egenskap av leder av Domstoladministrasjonen – gjennom sin underordnede; Benedicte Aas – i e-post av 26. april 2016 uttalte at:

"DA har ikke ansvar for embetsed; verken å innhente eller oppbevare."

Idet det fremgår av bilag nr. 1 nedenfor at Domstoladministrasjonen har tilvendt seg eller er blitt pålagt et slikt ansvar – og uansett utøver et slikt ansvar – er uttalelsen å anse som åpenbart falsk. Anmeldte Urke og Aas var klar over at deres svar var falsk, gitt i den hensikt å dekke over en konstitusjonell rettsstridig praksis, og ville bli benyttet i en eller flere pågående rettstvister.

B: ANMELDELSENS MATERIELLE DEL

GRUNNLAGET ER FØLGENDE:

1. KRENKELSE AV KONSTITUSJONEN – TEORETISK GJENNOMGANG

1.1 Innledning

Idet de anmeldtes handlinger bl.a. strider mot konstitusjonelle bestemmelser, nærmere bestemt reglene om utvelgelse og beskikkelse av embetsmenn, blir det nødvendig å foreta en teoretisk fremstilling av de relevante grunnlovsbestemmelser som setter rammene for prosedyren, før jeg går inn på faktum og subsumpsjonen.

1.2 Embetsutnevning og vern omkring dommerrollen

Dommere skal velges og beskikkes⁶ i tråd med grunnloven § 21, jf domstolloven § 55, første ledd. Embetsutnevningen – eller ansettelsesprosedyren, om man vil – er altså regulert av bestemmelser i konstitusjonen og er følgelig å betrakte som en statsakt. Valg og beskikkelse av embetsmenn hører derved til Kongens prerogativer. Dersom utnevningen ikke er gjort i overensstemmelse med disse bestemmelser, vil embetsutnevningen være konstitusjonelt rettsstridig og ugyldig *ex tunc*, altså fra først av (fra og med den fallerte statsakt). En ugyldig embetsutnevning kan av den grunn ikke repareres.

⁵ Antatt korrekt bostedsadresse. Aas arbeider til daglig i Domstoladministrasjonen.

⁶ Staten opererer med begrepene å "beskikke" og å "bestalle". I følge statens personalhåndbok foretas tilsetting av de høyeste tjenestemannsstillinger ved *beskikkelse* i statsråd, mens tilsetting for embetsmennenes del foretas ved *bestalling*. I bestallingsbrevene (også kalt embetsbrev) vises det uttrykkelig til statsakten, jf; "Vi ved vedtak i Vårt statsråd har utnevnt og beskikket..." Selv om man i personalhåndboken omtaler statsakten som en *bestalling*, er det altså ingen tvil om at man her snakker om utvelgelse og *beskikkelse*, slik bestemt i Grunnloven § 21.

Begrunnelsen for disse enkle men relativt sett strenge regler finner man i prinsippet om domstolenes uavhengighet, eller nærmere bestemt i borgernes krav på at de prinsipper som danner rammene for en uavhengig og upartisk domstol ikke på noen måte skal kunne utvannes eller tilsidesettes. Grunnloven kan bare endres i tråd med dens § 112. En åpenbar konstitusjonell rettsstridig praksis kan altså ikke endre Grunnloven. § 21 etablerer for øvrig minimumskrav for utnevning av embetsmenn – og, følgelig, minimumskrav for byggverket som sammen med grunnloven § 22 skal sikre en uavhengig og upartisk domstol – og kan dermed uansett ikke begrenses. I motsatt fall har man forlatt den demokratiske plattform og beveget seg inn i diktaturets sfære.

En person som besitter et ugyldig embete er å anse som ubemyndiget/uautorisert. Uautoriserte personer har ikke adgang til å handle som embetsmenn, så som å utøve dommerhandlinger. En hvilken som helst handling – herunder behandling og avsigelse av rettslige avgjørelser – utøvet av en person som ikke besitter et lovlig embete, er å betrakte som en nullitet. Det samme gjelder avgjørelser fattet av en person som ikke har avgitt lovpålagt dommerforsikring.

1.3 Nærmere om prosedyren for Kongens utvelgelse og beskikkelse av dommere

Når staten ønsker å besette et ledig dommerembete, eller opprette et nytt dommerembete, gjøres dette etter en kjent prosedyre som i korthet går ut på at Innstillingsrådet for dommere innstiller (normalt) tre kvalifiserte søkere og sender sin innstilling til justisdepartementet. Departementets sjef presenterer deretter innstillingen for Kongen i statsråd som på dette grunnlag velger den dommeren som er innstilt som nr. 1, hvoretter vedkommende skal anmodes om å avgi embetsed. Etter at embetseden er avgitt, skal saken opp i Statsråd på ny, hvor selve beskikkelsen finner sted (utstedelse av embetsbrev).⁷

Som det fremgår av grunnloven § 31 skal alle beslutninger som utferdiges av Kongen – eksempelvis embetsutnevnelser/beskikkelser – *kontrasigneres*, hvilket normalt hører til statsministerens oppgaver.

Ved å kontrasignere erklærer statsministeren at dokumentet (her; bestallingen / beskikkelsen) stemmer overrens med Kongens beslutning, og at det er blitt til i tråd med grunnlovens regler. Samtidig som kontrasignaturen danner en forutsetning for gyldigheten av statsrådets beslutninger, etablerer den også en *garanti* for gyldigheten av disse beslutninger. Kontrasignaturens betydning beskrives på følgende måte av Morgenstjerne:⁸

"...grunnloven har tillagt kontrasignaturen den betydning, at den utgjør en betingelse for gyldigheten av Kongens beslutninger.

Kontrasignaturens eller medunderskriftens betydning maa da formentlig her være den samme, som hvor et særskilt dokument (bestalling, kgl. proposition o.s.v.) utfærdiges: statsministeren indestaar for optegnelse eller originaldokumentets overensstemmelse med Kongens beslutning.

Det følger av det forklarte, at kontrasignaturen efter vor fofatning knytter sig til de formelle, ikke til de reelle sider av Kongens beslutning, og særlig – som allerede tidligere berørt – ikke medfører noget andet ansvar for indholdet av Kongens beslutning end det, som alle Kongens raadsmedlemmer har.

⁷ Avgivelse og fremleggelse av embetsed er et vilkår for å overhodet kunne besikke vedkommende dommer, jf Grunnloven § 21.

⁸ *Morgenstjerne* Bredo, "Lærebok i Den Norske Statsforfatning", tredje utgave (1926), Bind I, s. 167 flg

Til beslutningens formelle side hører imidlertid ikke bare, at originaldokumentet stemmer med Kongens virkelige beslutning, men ogsaa at denne beslutning er fattet i de av grundloven foreskrevne former. Det er da vistnok best stemmende med grundlovens mening med kontrasignaturen, at denne ogsaa skal indeholde en bevidnelse herom.

En selvstændig betydning faar dog dette ansvar alene ved de originaldokumenter, som har form av en utfærdigelse (embetsbestallinger o.s.v.). Disse dokumenter bærer nemlig selv intet præg av de former, hvori beslutningen er tilblitt, og den utenforstaaende maa derfor i kontrasignaturen kunne se en betryggelse for, at alt i saa henseende er i orden."

og videre:

"Kontrasignaturen fremtræder nemlig her fortrinsvis som en bekræftelse paa, at disse faktiske oplysninger er overensstemmende med sandheten."

Virkningen av formfeil ved en statsakt avhenger av hvorvidt feilen kan betraktes å være vesentlig eller ikke. En beskikkelse av en embetsmann som finner sted til tross for at det på forhånd ikke er hentet inn embetsed, fremstår utad som en erklæring om at signert embetsed *har* vært innhentet og *har* vært fremlagt for Kongen i statsråd. Denne type beskikkelser, som åpenbart må betraktes som villedende, er i strid med grunnloven § 21, og er å anse som en vesentlig krenkelse av grunnloven / konstitusjonen. Det skulle ikke være nødvendig å måtte understreke at både kongen så vel som statsministeren og hans departementsråd åpenbart er klar over at det vil være i strid med grunnloven å beskikke embetsmenn dersom det ikke – senest ved Kongens signatur – er avgitt og blitt fremlagt en embetsed fra den utvalgte. I så måte er hele statsrådet forpliktet til å protestere og nedtegne sin mening i protokollen, jf grunnloven § 30, tredje ledd, som lyder:

"Finder noget Medlem af Statsraadet, at Kongens Beslutning er stridende mod Statsformen eller Rigets Love, er det Pligt at gjøre kraftige Forestillinger derimod samt at tilføie sin Mening i Protokollen. Den der ikke saaledes har protesteret, ansees at have været enig med Kongen, og er ansvarlig derfor, saaledes som siden bestemmes, og kan af Stortinget sættes under Tiltale for Rigsretten."

Konsekvensen av slike formfeil er redegjort for av Frede Castberg i hans "Norges Statsforfatning I", tredje utgave (1964), s. 242 flg:

"Bortsett fra de tilfelle da en vesentlig formfeil beror på en ren inkurie, som kan rettes, må derimot rettsvirkningen av en slik feil være at kongens beslutning blir ugyldig. Da formreglene er gitt til sikring av almene interesser, og ikke bare til beskyttelse av det enkelte, nærmest interesserte rettssubjekt, må ugyldigheten være absolutt, - ikke bare relativ. Det vil si at den kan gjøres gjeldende av alle som har en rettslig interesse av å påberope seg ugyldigheten. Hvis kongen for eksempel har foretatt en embetsutnevning eller sanksjonsmeddelelse utenfor statsråd, er beslutningen ugyldig overfor alle og enhver. En lov som er sanksjonert på denne måten, er overhodet ikke kommet gyldig i stand. Og beslutningen kan ikke betraktes som gyldig helt til ugyldigheten blir gjort gjeldende, eller endog til den blir fastslått ved en ny statsakt. Ugyldigheten må anses for å være til stede helt fra først av (ex tunc), ikke først (ex nunc) fra det øyeblikk da den på den ene eller den annen måte blir gjort gjeldende eller blir konstatert."

Den videre konsekvens av en slik ugyldighet blir vurdert slik av Castberg:

"En beslutning som lider av en vesentlig formfeil, kan, tross ugyldighet medføre ansvar for staten etter folkeretten eller etter erstatningsrettslige grunnsetninger i

den interne rett. En ugyldig kongelig beslutning, som faktisk volder en annen stat eller en privatmann skade, kan tenkes å pådra staten erstatningsplikt henholdsvis etter folkerettens eller den interne retts regler."

Castberg slår altså fast at en embetsutnevning (beskikkelse) som er signert av Kongen og kontrasignert av statsministeren, er ugyldig ex tunc i de tilfeller hvor embetsed ikke har vært forelagt før signering. Videre slår han helt korrekt fast at en slik feil ikke kan rettes opp/repares.

1.4 Dommerembetets spesielle beskyttelse

Etter at vedkommende er beskikket i medhold av konstitusjonen, kan dommeren ikke avsettes uten ved dom. Reglene om avskjedigelse finnes i grunnloven § 22. Prosedyren for ansettelse og avskjedigelse er i all korthet ment å sikre best mulig kvalitet i domstolsarbeidet, sikre dommernes og domstolenes uavhengighet, samt derved å sørge for at det eksisterer et best mulig grunnlag for publikums tillit til dommerne og domstolene.

Begynner man å ansette dommere *utenfor* denne prosedyre – hvilket synes å være tilfellet i dag – har man samtidig fjernet denne konstitusjonelle garanti for borgernes rettssikkerhet, og dermed har man også åpnet døren for korrupsjon som det ikke finnes instrumenter for å kunne oppdage.

2. DE STRAFFBARE HANDLINGER

POST I

POST Ia (grunnloven § 21), Ib (straffeloven § 365) og Ic (straffeloven § 113)

I kongelig resolusjon av 18. juni 2010 ble EFTA-dommer Henrik Bull og lagdommer Ragnhild Noer utnevnt til dommere i Høyesterett. Dette faktum er notorisk og behøver således ikke å dokumenteres. Embetsbrevet (bestallingen) som ble sendt ut til Bull og Noer lyder som følger:

VI HARALD NORGES KONGE gjør vitterlig: at Vi ved vedtak i Vårt statsråd har utnevnt og beskikket, liksom Vi med dette utnevner og beskikker – med plikt til uten erstatning å finne seg i de forandringer av embedets forretningskrets og i tilfelle embetsdistriktets utstrekning som måtte bli bestemt ved lov eller av Kongen med Stortingets samtykke – lagdommer RAGNHILD NOER til Høyesterettsdommer med tiltredelse fra det tidspunkt Domstoladministrasjonen bestemmer. Ti hun skal holde seg Norges konstitusjon og lover etterrettelig, være Norges Konge Lydig og tro og med nidkjærhet og troskap oppfylle de plikter som embedet pålegger henne.

Gitt på Oslo slott 18. juni 2010.

Under Vår hånd og rikets segl

Signert Harald R

Signert Jens Stoltenberg⁹

Signert Nina Frisak¹⁰

Bestalling for dommer i Høyesterett Ragnhild Noer¹¹

⁹ Statsministerens kontrasignatur.

¹⁰ Merk her at det kun er statsministeren eller den minister som har foredratt saken som kan kontrasignere. Departementsrådets signatur har ingen konstitusjonell virkning/funksjon, men får selvsagt betydning i forhold til straffeloven, dette da departementsrådet med denne signatur har erklært at embetsed har vært forelagt til tross for at – slik det dokumenteres like nedenfor – det motsatte er tilfellet. Departementsrådet har altså avgitt falsk erklæring og skal straffes for dette.

Bestillingen gjør det uttrykkelig klart at Bull og Noer på dette tidspunkt allerede har avgitt embetsed.

I brev av 30. juni 2010 henvendte Heidi Mesteig og Gunn Waagen – Begge ansatt i Domstoladministrasjonen – seg til Bull og Noer, dette i den hensikt å innhente embetsed fra de to dommerne.

Bilag nr. 1 : Brev av 30. juni 2010 fra Domstoladministrasjonen til Bull¹²

For oversiktens skyld gjengir jeg passasjen hvor forespørselen fremkommer:

"Vedlagt følger blankett for embetsløfte...Vi ber om at skjemaene blir returnert i undertegnet stand..."

På tidspunktet for utsendelsen av dette brevet, hadde Bull og Noer allerede mottatt embetsbrev (bestillingen av 18. juni 2010), jf det som er sagt ovenfor. Bare av den grunn fremstår brevet og dets innhold som meget påfallende, og – hva gjelder embetseden – utjenlig. Kontrasignaturen gitt i den kongelige resolusjon 18. juni 2010 garanterer nemlig for at de to dommernes embetseder var forelagt Kongen i statsråd denne dag. Mesteigs og Waagens brev av 30. juni 2010 fremstår dermed som en notorisk bekreftelse på at de to dommerne på dette tidspunkt *ikke* hadde avgitt embetsed, at statsministerens og departementsrådets kontrasignatur var nedtegnet i den bestemte hensikt å dekke over mangelen, og at den kongelige resolusjon – utnevnelsen av Bull og Noer som høyesterettsdommere – følgelig ikke er gyldig.

Vi har med andre ord avdekket at det ikke forelå embetsed på Statsrådets bord da bestillingen for de to dommerne ble signert av Kongen og kontrasignert av statsministeren 18. juni 2010.

De anmeldte – Stoltenberg og Frisak – er begge meget erfarne offentlige tjenestemenn, og har da også vært på det rene med at bestillinger ikke kan kontrasignes med mindre det samtidig har vært fremlagt embetsed. Det følger av dette at statsministerens kontrasignatur, samt departementsrådets signatur, er gitt mot bedre viten. Handlingen er i strid med Grunnloven § 21 og gir dermed – hva gjelder anmeldte Stoltenberg – grunnlag for forfølgelse gjennom riksrettsinstituttet.

Disse embetsbrev (bestillinger) som de anmeldte har signert og bidratt til å utstede, er av den gitte embetsmann ment å bli benyttet som dokumentasjon på autorisasjon og gyldig embete. De anmeldte har vært på det rene med at bestillingene er uriktige og ugyldige, dette som følge av at det ikke har vært forelagt embetsed ved tildelt bestilling. Kontrasigneringene skal derfor bli å straffe i medhold av straffeloven § 365, første ledd, litra a.

Vår etterforskning viser at de anmeldte konsekvent, og over en lengre periode, har signert bestillinger – slik nevnt ovenfor – i strid med Grunnloven § 21. Videre fremgår det av en stor mengde korrespondanse mellom Statsministerens kontor (SMK) og borgerne at SMK ikke er villig til å stanse denne konstitusjonelt rettsstridige praksis.

De anmeldte har vært kjent med sin egen praksis og at den har vært i strid med konstitusjonen. I og med denne systematiske og langvarige krenkelse av Grunnloven § 21, samt uviljen til å stanse praksisen, står vi overfor en klar endring av deler av statsforfatningen, nemlig endring/tilsidesettelse av bestemmelsene i Grunnloven som danner rammene for prosessen relatert til utnevnelse av embetsmenn.

¹¹ Likelydende bestilling er gitt samme dato til Henrik Bull

¹² Likelydende brev har gått til Noer

Som det vil fremgå av anmeldelsen mot ansatte og tidligere ansatte ved Domstoladministrasjonen, viser det seg at denne institusjonen har overtatt den rolle som Kongen i statsråd gjennom Grunnloven er tillagt, nemlig å innhente embetsleder i den hensikt å forberede en bestalling. I og med Domstoladministrasjonens uvilje til å bidra til oppklaring av saken, foreligger det lite dokumentasjon rundt Domstoladministrasjonens videre arbeid med embetslederen, altså; hvorfor innhenter Domstoladministrasjonen embetsleder, og hva gjør Domstoladministrasjonen med disse etterpå?

Uavhengig av Domstoladministrasjonens rolle ved utnevning av embetsmenn, er det helt på det rene at SMK har overtatt en rolle som gjennom konstitusjonen er tillagt Kongen i statsråd, et såkalt kongelig prerogativ, nemlig rollen som utsteder av embetsbrev (de såkalte bestallinger). Dette dokumenteres med e-post fra SMK til Herman J Berge, datert 20. oktober 2014, og vedlagt her som:

Bilag nr. 2 : E-post av 20. oktober 2014 fra Statsministerens kontor til Herman J Berge

Jeg gjengir for ordens skyld teksten i sin helhet:

Berge

Vi viser til din henvendelse av 15. oktober 2015.¹³ Det er Statsministerens kontor som utarbeider bestallingsbrev og innhenter nødvendige signaturer.

Bestallingsbrevet oversendes deretter fagdepartementet, som besørger overlevering til den aktuelle embetsmann.

Det er bare Kongen som kan tildele bestalling, jf Grunnloven § 21. SMK har dermed selv bekreftet at Norges statsforfatning – på rettsstridig vis – er blitt forandret, og man står dermed overfor en klar krenkelse av straffeloven § 113. Mot denne bakgrunn skal Jens Stoltenberg og Nina Frisak tiltales og straffes for de nevnte lovbrudd.

POST II

POST IIa (straffeloven § 164)

I og med at de anmeldte – gjennom sine underordnede – har innhentet embetsleder fra personer som deretter skal tilsettes som dommere, må man legge til grunn at ikke bare SMK, men også Domstoladministrasjonen har latt seg involvere i utstedelsen av embetsbrev (bestallinger). Det finnes ingen annen forklarlig grunn for at Domstoladministrasjonen innhenter embetsleder, embetsleder som jo skulle ha vært innhentet lenge før Domstoladministrasjonen (som arbeidsgiver og tilsettingsmyndighet) får saken. Handlingen er i strid med straffeloven § 164, og de anmeldte skal da bli å straffe for krenkelse av denne.

Post IIb (straffeloven § 113 - medvirkning)

Videre er de anmeldte, en rekke ganger gjennom årenes løp, blitt gjort kjent med den konstitusjonelt rettsstridige praksis nevnt i post I ovenfor, samt at konkrete dommere ikke besitter gyldig embete som følge av den nevnte praksis. Jeg har selv varslet Domstoladministrasjonen i brev av 25. april 2016, vedlagt her som;

Bilag nr. 3 : Brev av 25. april 2016 til Domstoladministrasjonen

Som det fremgår av dette brevet, har jeg varslet Domstoladministrasjonen og dens styre (anmeldte Tønder) om manglende autorisasjon ved Borgarting lagmannsrett,¹⁴ samt at

¹³ Skal være 2014.

¹⁴ Varselet gjaldt dommerne; Tone Aasgard, Eirik Akerlie, Hans-Petter Jahre, Christopher Haugli Sørensen, og Wenche Skjæggestad.

jeg redegjorde for kjernen i Domstoladministrasjonens virksomhet, og jeg gjengir her den relevante passasje fra brevet:

"På Domstoladministrasjonens Internettsider kan følgende leses i dag:

"Som sentraladministrasjon skal DA medvirke til at domstolene blir best mulig i stand til å løse oppgavene sine".

Twisteløsning hører til denne gruppe oppgaver. En domstol som er satt med uautoriserte dommere kan ikke løse sine oppgaver."

Jeg avsluttet mitt brev av 25. april 2016 med å kreve at Domstoladministrasjonen snarest mulig måtte sørge for at Borgarting lagmannsrett ble gjort domsmyndig slik at jeg ikke skal måtte lide ytterligere rettstap.

I Domstoladministrasjonens e-post av 26. april 2016, signert konsulent Benedicte Aas, gjøres følgende klart:

"DA har ikke ansvar for embetsed; verken å innhente eller oppbevare...Dersom du mener at det er feil ved sammensetningen av domstolen, kan dette være en ankegrunn. Det ligger således utenfor det Domstoladministrasjonen (DA) kan uttale seg om."

E-posten er vedlagt her som:

Bilag nr. 4 : Domstoladministrasjonens e-post av 26. april 2016 til Hans Eirik Olav

Jeg hadde ikke påstått at Domstoladministrasjonen har noe ansvar for embetseden (noe annet ville ha vært oppsiktsvekkende), men i og med denne uttalelsen fant jeg det nødvendig å ta opp Domstoladministrasjonens brev av 30. juni 2010¹⁵ som bekrefter at Aas lyver.

Videre fremgår det av e-postens innhold at Aas og Domstoladministrasjonen bevisst søker å unndra seg ansvar ved å hevde at avgjørelser fattet av personer som ikke er autorisert til å dømme kan ankes. Slike avgjørelser er å betrakte som nulliteter, og noe rettsmiddel finnes naturlig nok ikke mot slike handlinger. Lovgiver har nemlig aldri tenkt seg muligheten for at landets domstoler skulle besettes med dommere uten gyldig embete, men selv om lovgiver hadde tenkt seg denne situasjonen, ville det aldri ha vært i deres tanker å kreve at partene i den gitte sak – og ikke eksempelvis SMK eller justisdepartementet – skulle tildeles oppgaven å rydde opp i en fastgrodd og konstitusjonelt rettsstridig praksis, og *det* av alle ting gjennom en anke. Unnamanøveren bekrefter at Domstoladministrasjonen ansetter personer uten hensyn til om de besitter gyldige embeter, og følgelig ikke ønsker å løse problemet med ugyldige embetsutnevnelser.

Aas og Domstoladministrasjonen søker altså å unndra seg ansvar, bl.a. ved å dekke over egen rettsstridig praksis, samt statsrådets konstitusjonelt rettsstridige praksis. Mot denne bakgrunn henvendte jeg meg på ny til Domstoladministrasjonen. Min henvendelse er vedlagt her som;

Bilag nr. 5 : Brev av 28. april 2016 til Domstoladministrasjonen

I dette brevet ble det gjort ytterligere et forsøk på å redegjøre for manglene ved embetsutnevnelserne, samt Domstoladministrasjonens kjennskap og ansvar i så måte.

¹⁵ Se bilag nr. 1 ovenfor

Denne henvendelse ble besvart av Benedicte Aas i e-post av samme dag, og jeg gjengir e-postens innhold i sin helhet:

"Som tidligere opplyst kan eventuelle feil ved rettens sammensetning være en ankegrunn. Det ligger således utenfor hva DA kan eller skal uttale seg om. Ytterligere henvendelser om dette, kan ikke påregnes besvart."

E-posten er vedlagt her som:

Bilag nr. 6 : Domstoladministrasjonens e-post av 28. april 2016 til Hans Eirik Olav

Uttalelsen må anses som en solid bekreftelse på at Domstoladministrasjonen dekker over rettsstridige og straffbare handlinger, og for øvrig ikke ønsker å endre praksisen med å tilsette personer uten gyldig embete. Med andre ord har de anmeldte satt seg til å beskytte den konstitusjonelt rettsstridige endring av Grunnloven nevnt i post I ovenfor, og skal derfor bli å straffeforfølge for medvirkning til krenkelse av straffeloven § 113, jf straffeloven § 15.

Post IIc (straffeloven § 164 – medvirkning)

Til tross for mine varsler har de anmeldte altså nektet å foreta seg noe som helst, og har derved latt disse uautoriserte dommerne få fortsette sin ulovlige virksomhet, en virksomhet som i seg selv er en krenkelse av straffeloven § 164. Medvirkning er straffbart, jf straffeloven § 15, og Langback og Urke skal følgelig tiltales og straffes for medvirkning til ulovlig myndighetsutøvelse.

Domstoladministrasjonens styre er ansvarlig for at Domstoladministrasjonens virksomhet skjer på en forsvarlig og hensiktsmessig måte, jf domstolloven § 33, første ledd: Styret pådrar seg altså ansvar dersom bestemmelsen ikke følges eller på annen måte tilsidesettes. Anmeldte Utgård og Tønder er kjent med ovennevnte forhold og skal følgelig dømmes for medvirkning, jf straffeloven § 15. Det samme gjelder konsulent Benedicte Aas som har besvart mine henvendelser.

Post IIId (straffeloven § 196)

I tillegg skal de anmeldte bli å straffe for overtredelse av straffeloven § 196, første ledd, litra a, dette da det ved lov er gjort straffbart å unnlate å anmelde krenkelser av straffeloven § 113. De anmeldte har gjennom en årrekke vært kjent med statsrådets konstitusjonelt rettsstridige praksis, og at denne praksis ikke bare har voldt fare for urettmessig endring av statsforfatningen, men at denne praksis – som ikke kan betraktes som annet enn et kontinuerlige og direkte angrep mot den norske statsforfatning – med nødvendighet betyr at forfatningen har blitt endret. Unntaksreglene i § 196 kommer ikke til anvendelse.

IIIa (straffeloven § 164)

Påtalemyndigheten bør være oppmerksom på at de anmeldte alle sammen er jurister og følgelig er godt kjent med lovverket, også den del som er relatert til embetsutnevnelser.

Ingen av de anmeldte besitter gyldig embete. Disse personene – som til tross for å være kjent med lovverket ikke har avgitt embetsed i forkant av den gitte bestalling – er dermed på det rene med at embetsbrevene er ugyldige og at de ved å ta sete/utøve embetstjenester dermed vil krenke straffeloven § 365, først ledd, litra b, samt straffeloven § 164. Handlingen vil også måtte anses som medvirkning til krenkelse av straffeloven § 113.

IIIb (straffeloven § 173)

I brev av 30. mars, 13. april og 23. april 2016 – dette i forbindelse med ankesak 15-137094ASD-BORG/03 – henvendte jeg meg til Borgarting lagmannsrett, hvor jeg reiste

innsigelser mot de anmeldtes autorisasjon og habilitet. Videre begjærte jeg å få satt domstolen med autoriserte dommere; at saken måtte stanses inntil retten var satt med autoriserte dommere; samt at domstolleder skulle gripe inn, jf tvl § 11-7, første ledd.

I stedet for å behandle mine innsigelser og begjæringer, avholdt de anmeldte hovedforhandling hvor de deretter idømte undertegnede ekstra sakskostnader som en slags hevn for at nevnte innsigelser og begjæringer i det hele tatt ble reist.

Det er jo for øvrig fantastisk – så vel som betegnende for norsk prosessrett – at en part blir dømt til å betale for motpartens arbeid med å utarbeide juridiske anførsler som står i direkte (og åpenbar) strid med kjent juss. Høyst sannsynlig er det vel bare i Norge at en part risikerer å tape hvor faktum og juss står på taperens side, og i tillegg til et slikt tap blir dømt til å betale for motpartens "juridiske" venstrehåndsarbeid som i hovedsak her dreid seg om å villedde domstolen og plukke lovverket ifra hverandre.

De anmeldtes grove myndighetsmisbruk gir seg lett til kjenne under behandlingen av fornærmedes anke, hvor det – til tross for at fornærmede hadde varslet "dommerne" om at han ikke kom til å møte som følge av en absolutt mangel ved domstolens sammensetting, og hvor de anmeldte var blitt grundig orientert om grunnlaget for dette – kaldt fastslås at ankende part ikke møtte til ankeforhandlingen, at det ikke var påvist noen gyldig fraværsgrunn, og hvor det i den anledning ble vist til tvisteloven § 13-4, første ledd.

Som det fremgår av denne bestemmelse vil en part ha gyldig fraværsgrunn dersom hindringen ligger utenfor partens kontroll, hvilket åpenbart er tilfellet i herværende sak i og med at Domstoladministrasjonen ikke har klart å besette Borgarting lagmannsrett med autoriserte dommere, og hvor disse uautoriserte dommerne til alt overmål gis anledning til å fortsette sin konstitusjonelt rettsstridige virksomhet som om alt var i orden.

De anmeldte har altså plukket frem og vist til en for avgjørelsen passende hjemmel – dette i den hensikt å frarøve meg min rett til å få prøvet domstolens autorisasjon – men fullstendig unnlatt å vurdere hvorvidt det lå innenfor eller utenfor undertegnedes kontroll å rette på mangelen ved domstolens sammensetting. Svaret gir seg selv, og akkurat *det* har de anmeldte altså ønsket å dekke over.

En uautorisert domstol har ingen anledning til å saksbehandle saker, beramme hovedforhandlinger, avholde hovedforhandlinger eller fatte avgjørelser. Opplistingen av handlinger en uautorisert offentlig ansatt *ikke* kan befatte seg med, er på ingen måte ment å være uttømmende.

Loven – våre prosesslover – åpner altså ikke for at uautorisert personell i domstolene skal kunne sette rett, tvinge partene til å forholde seg til en slik prosess, for så å straffe vedkommende part med en fraværtsdom dersom denne ikke innretter seg dette konstitusjonelt rettsstridige spill, hvilket de anmeldte like fullt legger opp til.

For det tilfellet at en part har fått sitt tvistemål saksbehandlet av en uautorisert "dommer", skal denne dommeren fjernes, hvoretter ny autorisert dommer skal trekkes ut og settes inn i saken. En avgjørelse fattet av uautorisert personell vil aldri ha noen som helst rettskraft. Den er nemlig å betrakte som en nullitet, og nulliteter skal det ikke være nødvendig å bruke rettsmidler mot. Det vil altså aldri være aktuelt å anke en avgjørelse som hviler sin legitimitet på en bevisst tilsidesettelse av konstitusjonen, spesielt ikke når man står overfor en systematisk krenkelse av konstitusjonen, slik tilfellet er i herværende sak. At dommernes arbeidsgiver, Domstoladministrasjonen, like fullt anfører at anke er eneste farbare vei for å få prøvet hva som i realiteten er en konstitusjonelt rettsstridige praksis, bekrefter i seg selv at krenkelsen av straffeloven § 113 er et faktum, og at man ikke akter å gjøre noe med det.

Uavhengig av hva domstolen og Domstoladministrasjonen måtte mene, er det klart at dersom en domstol er satt med uautorisert personell, står parten overfor en hindring utenfor dennes kontroll, jf tvisteloven § 13-4, første ledd, og saken skal stanses. Når de anmeldte under disse omstendigheter tilsidesetter og derved frarøver parten hans rett til å få prøvet dommernes autorisasjon, står vi overfor en klar krenkelse av straffeloven § 173.

Mot ovennevnte bakgrunn kan man slå fast at undertegnedes innsigelser og begjæringer er blitt fullstendig ignorert, og bevisst dekket over av de tre anmeldte, dette i den hensikt å frarøve meg min rett til å få prøvet angrepet mot meg innenfor rammene av en rimelig og rettferdig rettergang. De anmeldte skal da bli å straffe i medhold av straffeloven § 173.

Handlingene som er anmeldt gjenspeiler en dyp forakt for lov og rett, hvilket synes å være representativt for rettstilstanden i landet.

POST IV straffeloven § 221 (falsk forklaring)

Mht de faktiske forhold vises det til post IIb ovenfor, og da spesielt til Benedicte Aas' to e-poster. Det fremgår av gjennomgangen ovenfor at Aas' uttalelser er gjort mot bedre viten og i strid med straffeloven § 221. Aas var kjent med at jeg er engasjert som part i flere saker og at hennes uttalelser ville bli benyttet i forbindelse med disse rettsprosesser, og skal derfor bli å straffe etter den nevnte bestemmelse.

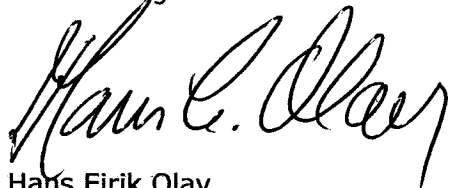
Anmeldte Sven Marius Urke er – i likhet med Langbach – kjent med, og har frem til i dag praktisert og samtidig dekket over den nevnte praksis hvor Domstoladministrasjonen innhenter embetsed hos personer som allerede er utnevnt til dommere av Kongen i statsråd og som allerede har fått tilsendt Kongens embetsbrev. Det må antas at Urke har instruert Aas til å lyve. Aas har nemlig ikke noen egeninteresse i å avvise påstanden om at Domstoladministrasjonen innhenter embetseder. Urke skal derfor bli å straffe for medvirkning til falsk forklaring, jf straffeloven § 15.

Anmeldte Urke er kjent med at ingen av landets dommere er utnevnt i tråd med Grunnloven, og – følgelig – at ingen av hans ansatte er autorisert til å dømme. Det må anses som skjerpene at Urke søker å dekke over dette faktum, bl.a. ved å instruere sine underordnede, herunder Benedicte Aas om å villedde og lyve, jf straffeloven § 77, litra e, f og j.

3. BEGJÆRING OM PÅTALE

Jeg er kjent med anmelder- og vitneansvaret, og begjærer at saken etterforskes, og at de anmeldte blir tiltalt og straffet for de anmeldte forhold, samt for andre forhold som måtte avdekkes under sakens etterforskning. Borgerlige rettskrav ønskes tatt med under straffesaken.

Med vennlig hilsen

Hans Eirik Olav

Oslo

14. juni 2016